

Haraldur Sigurðsson, pianóleikari

17.

Haraldur Sigurðsson, pianóleikari

2 blöð qto. Rvík, 11.mai 1928

[Faint, mostly illegible handwriting in the upper section of the page]

[Faint handwriting in the middle section of the page]

[Faint handwriting in the lower section of the page]

Haraldur Sigurdson, pianolikari.

Sumarið 1897 átti ég ungu frænda vinski við systurminni í Kaldáarvægi,
Sigríð Ólafsson. Það var á sunnudegi síðla dags og í félagsmáli í björtu og
góðu veði og höfði lokið erindum minnum við systur minni, ^{er} við sátum
inni í skrifstofu hennar, að yngsta barn hennar, Haraldur lítli, 5 ára að
aldri, kom inn í stofuna og bad þetta sínu að standa með sér „þú góða vöðid.“
Þú þeir þú ert í hláðvaxpann utan við lúsið og fylgdist og með þessu.
Þú þú nautþeninga og annars þú ert stóð þar á beiti vestur í íþjótunni
stóð þú og heyrdu við þá, að Kálfur baular þar vestur í völlumunni, og
sagði ég þá við Harald: „Hvada þú ert var þetta.“

“Svarði hann þú samstundis, og sagði: „Það var einstreykt f. (off)“

“Hljóð og þú ert og stó nótta þessa í hljóðforinu. Ragnvaldís þú ert náttúrufræðingur
þinn sanni, sem Kálfurinn hefur lúsið öðrum heyrta.“

“Hóðinn ert svo þarna sanni sanni og í sama stadi. Baular þú Kálfur-
inn oftes (að þú annar í hófnum, þú þú voru margir). Sagði ég þá oftes við Har-
ald: „Hvada þú ert var þetta? - Var þú sanni þú ert, sem áður?“

“Áh!“ sagði hann, „þetta var einstreykt f.“

“Ég hljóðinn oftes og stó þessa nótta í hljóðforinu og ragnvaldís hann sanni
hann oftes. —

“Þú sanni þú ert vilur síðar, þótt ég að Kaldáarvægi; var þú ándlogis en Har-
aldur var þó þú ert í stjór. Heyrdu við þá til stílfræðis sanni þú ert sanni,
að sanni, að hljóðid hljóðist vel. Svarði ég þá Harald?“

“Hvada þú ert var þetta, sanni við heyrdu frá stílfræðis.“

“Margir þú ert“ sagði hann, „og sanni þú ert, sanni sanni er hljóðid að sanni frá þú ert.“

„Eru þad þá falstær tónar? spyr ég.

„Falstær?.. Nei, þeir eru hræinis, og þeir heyrdust að gæmsdri, einu og einu
eða hvern fyrir sig, en þegar þeir blandast saman, svoa margir, undur þetta
er eitth, en engin hljómar... og svo hljóf þannu frá öðrum, eins og sagnstær
í öri eða fimmur til þess, að honum hefði einhver stýrso í orðið, við yfir heyrdu
þessa. —

Þegar Haraldur kom indur í Nafham, í fylgd með foreldrum sínum, badi
áður en fjetta var og eftir þá, gæddi ég þad oft að gæmsi minni, að slá nokkru
sambliðinu (Lokkott) á hljófarið, og einn lagi fjóra tóna í einu og sagði þannu
mér á vakt híd rítho vafu þeirra. Þótt ég sé þannu hvar á vötu þad voru, þau
ég snarth. Stundum stó ég á dæ tónu og sagði þannu vakt híd um vafu þeirra. —

Þá vadd ég þess oft var, að þannu var nannu á að þeyra, hvort þu minst var snúgð
eða falstær, og sé ég þad þó vakt á þannu af þannu heyrði falstær tónu, að þannu
eðis beinlínis í öri. Þannu þrotu á, yfir þu og brá hendi sínni fyrir augu sín
og andliti. —

Þannu einninn síðar heyrði ég þannu ketta lög þannu, en þad er þannu þad þad
þannu þeyra, en þannu voru ég á vakt um eitth sérkyn andvöld eða létt á þad, þad
sýtu mæðunum var, góður spilar, „þannu stakandi náttuannu og vaktuannu. —
Haraldur var jafn^{an} þeyra og þad að loka öðru þeyra til sín, en að lunda á
hljófarið einu sér, af þannu vissi, að enginn heyrði til þannu, þannu einu á þad þeyra
þannu dætra á vaktuannu: hljófarið. Þótt engin blá eða bakur hefði þannu þeyra.
Þad var þad vakt um þannu þannu, en þad lunda Haraldur sigurdson jafnvel á þannu.
Þad er þannu, þad þad þad þannu og listþeyri þannu síðar í ljóð, eða þannu vakt
að þeyra til þannu þad og dætra að þannu. Mætti um þannu sögja, „þannu þeyri
þannu til þess þannu vaktuannu! þannu vakt þeyri listuannu!

Reykjavík, 11. maí 1928.

Fontänen